

nødvendigvis paa, hvorledes Myntforandringen er bleven gennemført, og hvilken Virkning dens Gjennemførelse kan have i finantsiel Henseende. Det er de Herrer bekendt, at den ny Regningsenhed træder i Kraft fra 1ste Januar 1875, og at samtidig dermed Kronemynten vil blive indført og Guldmyntfoden blive gjældende her i Landet; men denne vil dog vel at mærke ikke blive den ene gjældende, idet Sølvmyntfoden vedbliver at gaa sammen med den, indtil det Tidspunkt kommer, da Ministeriet bestemmer, at Guldmyntfoden skal være den ene gjældende. Dette Tidspunkt har Ministeriet Ret til at udskyde til den 1ste Januar 1878, og det skal med 6 Maaneders Frist bekendtgøres, naar Forandringen træder i Kraft. Se vi nu hen til den Maade, hvorpaa Myntfagen hidtil har udviklet sig, finde vi, at der allerede for et Aarstid siden er sat et meget betydeligt Antal Guldmynter i Omløb, men det er gaaet her, som det er gaaet i et større Naboland, nemlig Rydskland, at disse Guldmynter efterhaanden ere forsvundne, i det Mindste for en meget væsentlig Del. Jeg læste fornylig, at der ikke længere i de tydske Portemonnaies fandtes tydske Guldmynter, og det Samme er for en stor Del Tilfældet med danske Portemonnaies og dansk Guldmynt. Jeg kan saaledes for mit Vedkommende sige, at jeg ikke siden sidste Rigsdagsamlings Slutning har set mere end en eneste Guldmynt, og den fik jeg til Bytte i et offentligt Kontor i Kjøbenhavn. Aarsagen til Guldbets Forsvinden er, som bekendt, den, at Prisen paa Sølv er falden meget betydeligt, saaledes at Sølvprisen nu er omtrent 3 pCt lavere, end forudsat i Myntloven ved Overgangen fra Sølv- til Guldmyntfoden, men dette har den uheldige Virkning for os, at Guldmynten gaar ud af Landet; den bliver opkøbt, og det kan betale sig at indsmelte den. Dette Forhold har allerede udviklet sig i længere Tid, og det gjør mig ondt, at det høje Finantsministerium — det har jo i det paagjældende Tidrum været beklædt af 2 Ministre — ikke har havt Blikket aabent for denne Omstændighed, saaledes at det har fremkynnet det Tidspunkt, da Guld skulde blive den gjældende Myntfod her i Landet. Den Forandring, som bør fremkynnes, er imidlertid ikke den, som nu indføres den 1ste Januar 1875, men den, som det staar i Regjeringens Magt at udskyde indtil den 1ste Januar 1878. Jeg anser det med andre Ord for heldigt baade i finantsiel og i nationaløkonomisk Henseende, at Regjeringen saa hurtig som muligt indfører Guldmyntfoden som den eneste Myntfod heri Landet. Kaste vi nemlig Blikket paa Sagens finantsielle Side, vil det ses, at det, hvis Saadant ikke sker, vil være nødvendigt for Staten efterhaanden atter og atter at udmynte Guld i Løbet af den nævnte Tid, thi naar vi ikke indføre Guldmynt som eneste Betalingsmiddel, vil Guldet bestandig gaa ud af Landet, medens Sølvet atter indføres.

En saadan Foranstaltning kan imidlertid kun træffes med 6 Maaneders Frist, og altsaa vil Forandringen ikke godt kunne ske før til den 1ste Juli næste Aar; men jeg tror, at den uden Vanskelighed vil kunne lade sig iværksætte til den Tid. En Aarsag til, at man maasse kunde have Betænkelighed herved, er den, at der ikke haves udmyntet et tilstrækkeligt Antal af den større Skillemynt; men jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at de større Skillemynter, nemlig 2 Kr. og 1 Kr., under de nuværende Forhold fuldstændig ville kunne erstattes ved de hidtil værende Hovedmynter; thi fra det Øieblik af, da Kronemynten bliver indført heri Landet, og Guldmyntfod indføres som eneste Betaling, ville disse gaa som Skillemynt. Jeg vil derfor henlede den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa, at baade Statskassen og Nationen i det Hele taget ville lide Tab ved, at denne Forandring udsættes. Det kan vistnok forudsættes, at Sølv ikke vil stige, men at det snarere vil falde i Værdi, og at som følge deraf Tabet vil blive større og større, jo længere Forandringen udsættes. Da Myntloven blev forhandlet her, blev Hovedvægten lagt paa, at vi kunde komme til at gaa over til Guldmynt, og at dette kunde ske saa hurtig som mulig; men nu ere vi komne til det Punkt, at vi have Udsigt til at faae alle Ulemperne af Forandringen, uden at vi faae nogen af Fordelene derved. Derfor Regjeringen imidlertid hurtig benytter dette Tidspunkt og hurtig indfører Guldmyntfoden, ville de Ulemper, som det stærke Fald i Sølvets Pris har forarsaget, vistnok tabe sig betydelig.

Flere ærede Medlemmer have omtalt den eiendommelige Omstændighed, at Finantsministeren ikke har forelagt Toldloven, uagtet vore Finantsers Tilstand er saa gunstig som ingeninde før. Jeg tør maasse supplere de Bemærkninger, som i saa Henseende ere fremkomne, med den Oplysning, at Udbyttet af Indførselstolden, da Toldloven for 4 Aar siden første Gang blev forelagt, var henvend 3 Millioner Kr. ringere, end det var i Finantsaaret 1873—74; og i det nuværende Finantsaars fem første Maaneder ere Toldindtægterne i det Hele tagne stegne med 429,000 Rd., eller imellem 8 og 900,000 Kr. Den væsentligste Del deraf falder paa Indførselstolden, og det kan altsaa vistnok siges, at denne indtil den 1ste Oktober dette Aar, eller i de $4\frac{1}{2}$ Aar, som ligge forud for den 1ste Oktober dette Aar, vil være stegen med $3\frac{1}{2}$ Million Kr. At der under disse Omstændigheder skulde være nogen Betænkelighed ved at foretage en Toldreform, kan jeg ikke indse. Der viser sig en saa afgjort Tendens til Stigning i Toldindtægterne, at en fornuftig Gjennemførelse af en Toldreform nødvendigvis vil bringe Toldindtægterne til yderligere at stige. Vi have selv havt Prøve derpaa ved Toldreformen af 1863, skjøndt denne ikke gif meget vidt eller indførte vidtgaaende Forandringer, og andre Landes Exempler